

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **D. M.**
bytem X

proti
žalovanému: **město Kolín**
sídlem Karlovo náměstí 78, 280 12 Kolín
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Tomášem Kasalem, LL.M
sídlem Kutnohorská 43, 280 02 Kolín

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 18. 5. 2020, domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

v tom, že strážníci Městské policie Kolín dne 27. 3. 2020 v Oblastní nemocnici Kolín (dále jen „nemocnice Kolín“):

- a) *opakovaně odmítali opustit ordinaci a tím ignorovali kodex pacienta a zákon o zdravotnických službách,*
 - b) *vytrhli žalobci opět telefon z ruky, poranili mu ruku, praskli mu lcd na telefonu,*
 - c) *vytáhli žalobce z ordinace bez bundy a svetru, jen v tričku s krátkým rukávem, věci mu tam nechali, lámali mu ruce nahoru, přitom žalobce kopali do kotníků a předkláněli mu hlavu, což bylo velmi bolestivé, při tom si je fotili a natáčeli lidé venku, což bylo velice ponižující,*
 - d) *mleli nesmysly, že jej vykážali z nemocnice, i když na to městská policie nemá právo,*
 - e) *odmítli sdělit a ukázat svá služební čísla.*
2. Žalobce uvádí, že dne 27. 3. 2020 v nemocnici Kolín okolo 18:50 hod. požadoval zdravotní péči po utrpeném zranění, které mu bylo způsobeno dne 14. 1. 2020. Po arogantní a laxní reakci personálu urgentní chirurgie si to začal natáčet, což vyústilo v další, opakovaný brutální útok městské policie. Přítomnost strážníků v ordinaci byla nadbytečná. Žalobce čekal hodinu, než na něj přijde řada, ukazoval lidem v čekárně předchozí útok městské policie ze dne 14. 1. 2020. Žalobci bylo opět zabráněno natáčet ve všech případech videozáznam, byl opět křivě nařčen z páchání přestupku či trestné činnosti, dostal obavu o zdraví a život, protože na Praze 2 mu již jednou Policie ČR vyhrožovala zabitím a 14. 1. 2020 jej městská policie zranila, nebyla mu poskytnuta zdravotní péče, ačkoli o to hodiny žádal.

Vyjádření žalovaného

3. Podle žalovaného není označené jednání strážníků nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., ale jde o úkony – použití donucovacích prostředků podle § 18 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění zákona č. 274/2008 Sb. (dále jen „zákon o obecní policii“). Městská policie vystupuje jako správní orgán pouze v některých situacích předpokládaných správním řádem (doručování písemností, předvedení, dožádání či vykázaní z místa), použití donucovacích prostředků tedy nemůže být nezákonným zásahem.
4. Skutkový děj proběhl jinak, než tvrdí žalobce. Z úředního záznamu vyplývá, že lékař chirurgické ambulance nemocnice Kolín volal na linku 156 s požadavkem na okamžitý zákrok proti agresivnímu pacientovi – žalobci. Při dojezdu na místo hlídka zjistila v ordinaci verbálně agresivního žalobce, který odmítal sdělit lékaři důvod návštěvy ambulance (své zdravotní obtíže) a neustále se rozmachoval – „šermoval“ lékaři i hlídce městské policie před obličejem mobilním telefonem. Jelikož žalobce odmítal sdělit důvody své přítomnosti v ambulanci, ošetřující lékař i strážníci jej vyzvali k opuštění ambulance a umožnění ošetření čekajícím pacientům, na což žalobce reagoval verbálními výpady i nebezpečným jednáním v podobě máchání telefonem před obličejem (nejspíše ve snaze vyprovokovat zásah). Strážník vyzval žalobce k opuštění ambulance spolu se zákonnou výzvou následovanou použitím donucovacích prostředků v podobě vyváděcí páky na levé předloktí žalobce. V čekárně bylo žalobci umožněno vzít si osobní věci. Použití

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

donucovacích prostředků vyhodnotil ředitel městské policie jako oprávněné. Další žalobní tvrzení ohledně majetkové újmy, vyvedení bez osobních věcí, focení ze strany třetích osob apod. jsou zjevně nepravdivá a žalobce je ani neprokazuje. Je zjevné, že žalobce nemá žádný vztah ke Kolínu, přesto se vydá z nevyřčených důvodů do kolínské nemocnice k nekonkretizovanému ošetření, navíc za situace, kdy sám tvrdí, že již dne 14. 1. 2020 byl ve stejném zdravotnickém zařízení brutálně napaden. Žalobce uvádí, že nemá žádný záznam situace, přesto tvrdí, že se mu strážníci snažili tento neexistující záznam smazat. Stanoviska, záznamy a listiny přiložené k žalobě nemají přímou souvislost s dějem popsáním v žalobě, ostatně stejně žalobce činí i v dalších žalobách vykazujících formulářové znění.

5. Žalovaný je přesvědčen, že žaloba je nedůvodná, účelová a iniciovaná z iracionálního důvodu, a navrhuje proto její zamítnutí.

Ústní jednání a dokazování

6. Soud k projednání věci nařídil jednání, které proběhlo dne 23. 11. 2021. Při jednání provedl důkazy, které obstaral z trestního spisu Policie České republiky č. j. KRPS-72383/TC-2020-010471, který si vyžádal v jiné žalobcově věci (žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, resp. městské policie, v nemocnici Kolín dne 14. 1. 2020) vedené pod sp. zn. 43 A 25/2020.
7. Ze zvukového záznamu nahrávky tísňové linky 156 „2020-03-27 18-52-27 SIP Interconnect SIP volání z 'Tel- 3217“ (č. 1. 70) plyne, že MUDr. R. z nemocnice K. požádal dne 27. 3. 2020 v 18:55 městskou policii, aby asistovala při ošetření žalobce. Lékař popsal, že žalobce je v čekárně chirurgické ambulance a je verbálně agresivní na obě sestřičky, *je to chlap jako hora, nechce ho pouštět do ambulance, protože jak by tam rozpoutal peklo, tak už by nezavolali.*
8. Z úředního záznamu o použití donucovacích prostředků ze dne 27. 3. 2020, vypracovaného strážníky městské policie se podává, že dne 27. 3. 2020 v 18:55 požádal MUDr. R., lékař chirurgické ambulance nemocnice Kolín telefonicky na lince 156 o asistenci při ošetřování agresivního pacienta (žalobce), který měl verbálně napadat sestřičky chirurgické ambulance. Po příjezdu strážníků na místo MUDr. R. vyzval žalobce k možnosti ošetření za jejich asistence. Žalobce vstoupil do ordinace a jeho první slova byla, že v ordinaci bude sám, a požadoval, aby hlídka městské policie opustila ordinaci. Na dotaz lékaře ohledně zdravotních obtíží žalobce nic nesdělil, nadále se oháněl mobilním telefonem a choval se arogantně jak k lékařskému personálu, tak ke strážníkům. Žalobce po celou dobu jevil známky verbální agrese a neustále šermoval lékaři i hlídce mobilním telefonem v blízkosti obličeje. Strážník Č. žalobce vyzval, aby opustil ordinaci, pokud se nehodlá svěřit s důvodem k ošetření. Na tuto výzvu reagoval žalobce verbálními útoky a nebezpečně se s mobilním telefonem přiblížil k jeho obličeji. Strážník proto použil donucovacího prostředku bez předchozí výzvy – odstrčení ruky s telefonem do bezpečné vzdálenosti. Jelikož se žalobce nadále odmítal nechat vyšetřit a současně odmítl opustit ordinaci, vyzval jej strážník Č. zákonnou výzvou „jménem zákona“, aby opustil ordinaci, nebo bude použito donucovacích prostředků k jeho vyvedení. Žalobce nadále odmítal opustit ordinaci, byl z ní proto vyveden za použití vyváděcí páky na levé předloktí. V čekárně mu bylo umožněno, aby si vzal své osobní věci, které si zde před vstupem do ordinace odložil. Se svými věcmi byl vyveden až před areál nemocnice. Poté byl poučen a vyzván, aby se bezdůvodně do areálu nevracel. Na tuto výzvu žalobce reagoval slovy, že si chce se strážníkem Č. zaboxovat, jelikož má více naboxováno, než strážník načůráno. Dále

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

vyhrožoval soudy a právníkem. Strážník žalobce opětovně vyzval, aby zanechal svých verbálních výpadů a zamyslel se nad tím, že se nacházíme v nouzovém stavu, kdy záchranáři plní jiné nezbytné úkony vyplývající z dané situace.

9. Součástí trestního spisu (i správního spisu předloženého žalovaným) je též úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 3. 7. 2020. V něm žalobce k incidentu ze dne 27. 3. 2020 vypověděl, že uvedeného dne jel do Kutné Hory a zpět do Prahy. Vlak v Kolíně neměl navazující spoj, žalobce proto šel do nemocnice Kolín, kde požadoval lékařskou zprávu z předchozího útoku (dne 14. 1. 2020, pozn. soudu) a *třeba taky zdravotnickou péči*. Celou situaci si nahrával, *vše se znovu opakovalo*. K podání vysvětlení přiložil CD s několika dokumenty a audio a videonahrávkami, z nichž soud provedl videozáznam a část audiozáznamu (viz níže).
10. Z úředního záznamu Policie České republiky ze dne 27. 3. 2020 (č. l. 262) plyne, že žalobce téhož dne v 19:19 oznámil na linku 158, že byl v nemocnici Kolín napaden hlídkou městské policie. Žalobce policistům, kteří dorazili na místo, sdělil, že mu strážníci měli vyrazit z ruky jeho mobilní telefon, čímž došlo k porušení ochranného skla (způsobená škoda 200 Kč). Dále uvedl, že na vyšetření dorazil z důvodu poranění a krvácení z nosu, má problémy s krkem – otok. Na dotaz nebyl schopen vysvětlit, jak ke zraněním přišel. Policisté šetřením zjistili, že se žalobce snaží účelově domoci vyšetření, které žádá pouze za přítomnosti lékaře. Vůči personálu vystupoval vulgárně (*čůráci* a jiné výrazy). Hlídkce sdělil, že mu stačí potvrzení, že ho lékař odmítá ošetřit, aby mohl žalovat nemocnici. Žalobce se později za přítomnosti policistů podrobil zběžnému vyšetření, při kterém používal vulgarismy a zesměšňoval ošetřujícího lékaře (*nenadělej si do plíneky*) a upozorňoval personál ordinace, že se na nich bude hojit a bude si sem chodit pro peníze každý měsíc. Po vyšetření opustil prostor nemocnice. Šetřením v čekárně bylo zjištěno, že žalobcovy nadávky byly slyšet z ordinace do čekárny, vulgarismy užíval i před dalšími pacienty.
11. Z úředního záznamu ze dne 30. 3. 2020 (č. l. 263) vyplývá, že Policie České republiky kontaktovala žalobce za účelem zjištění rozsahu poškození jeho mobilního telefonu. Žalobce uvedl, že došlo k prasknutí ochranného skla a dále na dotykové ploše telefonu, ale toto nemůže říct s určitostí, protože by si musel nechat sundat ochranné sklo. Během telefonního hovoru nazýval strážníky i policisty výrazy *zmrdi* a *kretěni*. Byl upozorněn, aby se takto nevyjadřoval, což nerespektoval. Dále uvedl, že si vezme kamarády, kteří mají 120 kg a s teleskopy si to se strážníky vyřídí se slovy *oko za oko*. Žalobcův projev byl dle úředního záznamu agresivní, výhrůžný, přičemž nezapomněl zdůraznit, že si hovor nahrává.
12. Policie České republiky si dne 30. 3. 2020 vyžádala od nemocnice Kolín kamerový záznam ze dne 27. 3. 2020, a to z kamer umístěných v chodbě před chirurgickou ambulancí, u recepce a u vратnice (č. l. 266). Soud provedl důkaz částí těchto kamerových záznamů. Jde o barevné záznamy bez zvukové stopy. Kvůli změně času ze zimního na letní je na kamerových záznamech kamery v chodbě před chirurgickou ambulancí a v boční chodbě posunutý čas o jednu hodinu dopředu, na záznamu je vždy uvedeno datum (27. 3. 2020). Na prvním záznamu od času 19(18):24:06 je vidět žalobce pohybující se před chirurgickou ambulancí a následně zabočující do vedlejší chodby, z druhého záznamu plyne, že v čase 19(18):24:34 vchází do vedlejší chodby, kde si na židli odkládá svetr a batoh a sedá na židli. Třetí záznam zachycuje, jak žalobce v čase 19(18):36:53 vchází zpět do chodby před ambulancemi, pohybuje se v tomto prostoru, pořizuje dokumentaci dveří ambulance na svůj telefon a následně zde usedá na židli. Od času 19(18):39:00 se zdá, jako by žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

hovořil s někým ve dveřích ambulance. Čtvrtý záznam zachycuje přechod žalobce z vedlejší chodby k ambulancím v čase 19(18):36:50. Pátý záznam v čase 19(18):40:18 zachycuje žalobce, jak začíná komunikovat s ženou, která se objevila v jiných dveřích na chodbě s ambulancemi (pravý dolní roh záznamu) – zřejmě zdravotní sestrou. Na šestém záznamu je v čase 20(19):11:02 patrné, že žalobce odchází zpět do vedlejší chodby, odkud si vzal svůj svetr a batoh na místo před ambulancemi (shodně zaznamenáno na sedmém záznamu). V čase 20(19):11:42 jsou na záznamu vidět přicházející strážníci městské policie, kteří se nejprve rozhlíží v prostoru před ambulancemi a poté vcházejí do ordinace. Příchod strážníků k ambulancím je zaznamenán též na osmém záznamu. Na devátém záznamu v čase 20(19):12:46 z ordinace vychází lékař, krátce hovoří se žalobcem (který situaci nahrává na mobilní telefon), který následně vstává a vchází do ordinace (svetr a batoh zůstávají na židli). Na desátém záznamu v čase 20(19):14:50 vychází z ordinace žalobce se strážníky – první ze strážníků jej následně uchopil důrazně za levé předloktí, žalobce si bere ze židle svůj svetr a batoh a odchází. Na jedenáctém záznamu je v čase 20(19):15:09 vidět, jak strážník vyvádí žalobce ven z objektu držíc jej za levou paži. Na záznamu z prostoru vrátnice je v čase 19:13:12 vidět příjezd městské policie do areálu, v čase 19:18:29 pak, jak strážník Č. za levou paži vede žalobce z areálu nemocnice a za závorou jej pouští, žalobce má po celou dobu svůj mobilní telefon v ruce, za nimi jde druhý strážník, následně všichni stojí za závorou a komunikují. V 19:19:18 strážníci odchází zpět do areálu nemocnice, žalobce pak svým mobilem telefonuje.

13. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení strážníka J. Z. ze dne 17. 9. 2020 (č. l. 272) soud zjistil, že dne 27. 3. 2020 je se strážníkem Č. přivolal personál nemocnice na chirurgickou ambulanci, kde se měl nacházet agresivní pacient. Dorazili na místo, na chodbě seděli nějací lidé, následně šli přímo do ambulance. Poté personál přivolal pacienta, který odmítal ošetření za přítomnosti strážníků. Při vstupu neustále šermoval personálu i strážníkům mobilním telefonem před obličejem, při tom stále něco nahrával. Ošetření stále odmítal, jeho agrese se zpočátku omezovala pouze na verbální projev, po chvíli se přiblížil blízko ke kolegovi a opět mu mával telefonem před obličejem do takové míry, že to vypadalo, že jej udeří. Strážník Č. mu proto ruku odstrčil, následně mu personál znovu nabídl ošetření, které žalobce odmítl, personál jej proto vykázal z ambulance. Pokoušeli se mu zdůraznit epidemiologickou situaci a že by se měl ve zdravotnickém zařízení zdržovat pouze po nezbytnou dobu. Vzhledem k tomu, že se vzpouzel, kolega, použil vyváděcí páku a žalobce ordinaci se slovními invektivami opustil. Když ambulanci opustili, pacient se mírně zdráhal jít se strážníky, ale kolega jej vzal za podpaží, žalobce si vzal své věci a následně odešli z budovy. Poté jej doprovodili až před vrátnici. Po tuto dobu se žalobce choval celkem normálně, sice nadával, ale nijak hrozně.
14. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení strážníka P. Č. ze dne 17. 9. 2020 (č. l. 277) vyplývá, že byl dne 27. 3. 2020 vyslán s kolegou Z. do nemocnice Kolín, kde je potřebovali při ošetření agresivního pacienta. Když přijeli do nemocnice, sedělo tam pár lidí, uvnitř ambulance asi nikdo nebyl. Následně vstoupili do ordinace, kde jim personál vysvětlil situaci. Personál následně přivolal žalobce dovnitř. Ten mával mobilním telefonem, vše si měl nahrávat a dožadovat se odchodu strážníků. Ošetření odmítal. Personál mu sdělil, že vyžaduje přítomnost strážníků z důvodu vlastní bezpečí a jeho předchozího agresivního chování. Muž ošetření odmítal, jeho verbální projev byl stále agresivnější, všem šermoval před obličejem telefonem. Strážník Č. měl obavy, že jej telefonem udeří, proto mu ruku s telefonem odstrčil, a to bez předchozí výzvy. Personál jej opakovaně vyzval, aby se podrobil ošetření, nebo aby opustil ambulanci. V té době již byla karanténa, tudíž se zde

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

neměl zbytečně zdržovat. Žalobce odmítal ordinaci opustit, tudíž strážník Č. přistoupil k použití vyváděcí páky. Žalobce se příliš nevzpouzel, před ambulanci jej vzal pod paží a nechal ho vzít si jeho věci. Poté i s kolegou a žalobcem opustili budovu a následně i areál nemocnice. Před nemocnicí ještě mezi ním a žalobcem proběhla nějaká komunikace, ale nic zásadního.

15. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení MUDr. F. R., lékaře, ze dne 29. 1. 2021 plyne, že si událost pamatuje. Bylo to v roce 2020 v březnu někdy k večeru po šesté hodině, byla první vlna koronaviru. Měl službu jako chirurg na chirurgické ambulanci v nemocnici Kolín. V čekárně bylo několik osob, nebylo plno. Sestra se vrátila z čekárny s tím, že je tam pacient, který nemá kartu pojištěnce, vulgárně jí nadává a požaduje ošetření staršího zranění, které mu měli způsobit v nemocnici. Původně čekal, že se jedná o nespokojeného pacienta z dřívějšího ošetření. Vzhledem k tomu, že se jednalo o vzrostlého muže, který projevoval známky agrese, přivolal k asistenci městskou policii. Ta přibližně do 15 minut přijela na místo, šli nejdříve do ordinace, kde jí se sestrou vysvětlili, jaký je problém, a následně pacienta vzali dovnitř. Lékař stále nevěděl, o koho jde, údaje o sobě odmítal sdělit, zeptal se jej proto alespoň na jeho obtíže. Muž se s lékařem před hlídkou městské policie odmítal bavit, lékař mu vysvětlil důvody, proč je hlídka přítomna. Po celou dobu si pořizoval záznam na mobilní telefon. Lékař muži sdělil, že nesouhlasí s tím, aby si ho nahrával. Nereagoval a po celou nesdělil, jaké má obtíže. Snažil se mu vysvětlit, že bez jeho spolupráce mu nemůže nijak pomoci, ale veškerá debata byla zbytečná. Pacient chtěl pouze potvrzení, že mu neposkytne péči. Po dobu, kdy byl muž v ordinaci, nebyl vyloženě fyzicky agresivní, docházelo pouze ke slovním invektivám vulgárního charakteru, zejména na adresu městské policie. Lékař si vybavil, že v jednu chvíli nastala situace, kdy se nějak přetahovali, ale dál to nedošlo. Žádný ze strážníků muži telefon nevzal a nic s ním nedělal. Později na místo přijela Policie ČR, kterou v ambulanci bez přítomnosti muže seznámil s předchozími událostmi. Ve spolupráci s policií nakonec zjistil, o koho se jedná. Následně se pacient s policií vrátil do ordinace, kde jej opět chtěl vyšetřit a případně ošetřit, což opětovně odmítl. Před odchodem mu vydal zprávu, kde zkráceně uvedl výše uvedené, a dále, že mohlo proběhnout pouze vizuální vyšetření. Muž na něj celou dobu působil dojmem, že přišel vyvolat problém, nikoli že přišel kvůli ošetření.
16. Soud dále provedl důkaz videozáznamem ze dne 27. 3. 2020, na který žalobce zaslal hypertextový odkaz v žalobě a který je též součástí předloženého trestního spisu (č. l. 483 – úřední záznam ze dne 1. 3. 2021). Jde o záznam v délce 53 sekund. Na videu je vidět ordinace, v níž se nachází lékař a strážníci. Záznam začíná slovy žalobce, který uvádí, že *„podle kodexu pacienta může vykázat lidi, který tady nemají co dělat podle kodexu pacienta“*. Strážník odpovídá, že *„nemůže vůbec nic“*, žalobce oponuje, že může. Strážník dále říká, že jsou zde *„na asistenci a na žádost“*, na což žalobce reaguje: *„nemáte tady co dělat, já sem budu chodit dlouhodobě“*. Lékař následně žalobci říká: *„pokud nemáte akutní obtíže...“*, na což žalobce odvěti: *„mám akutní potíže, podle kodexu pacienta mám právo vykázat personál, který není přímo účasten vyšetření“*. Na to strážník žalobci říká: *„co vy jste, vy jste pacient“*, žalobce odpovídá: *„já mám hlavně dobrého advokáta“*. Strážník pak reaguje takto: *„To mě vůbec nezajímá, vy jste tady v nemocnici“*. Žalobce strážníkovi říká: *„tady nemáš co dělat, mám právo na soukromí podle kodexu pacienta, podle zákona o zdravotnických službách“*. Do konverzace pak vstupuje lékař: *„já to s váma zkouším po dobrém“*, na což žalobce reaguje: *„nezkoušíte, jsou tady lidi, který tady nemají co dělat, já tady budu a budu vymáhat zdravotní péči kurva dlouho“*. Na toto vyjádření strážník reaguje: *„tak ji vymáhejte a nechte se ošetřit nebo běžte do háje“*. Záznam končí žalobcovými slovy: *„já tady budu a ty mě nemáš co posílat“*.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

do prdele, co máš za číslo“. Ze záznamu je zjevné, že v jeho závěru se žalobcův mobilní telefon přiblížil ke strážníkovi Černohorskému, který záhy po pronesení žalobcovy poslední věty udělal rychlý pohyb rukou, následně došlo ke sklopení telefonu, žalobcově výkřiku a ukončení videozáznamu.

17. Soud dále provedl důkaz částmi audiozáznamu předloženého žalobcem dne 3. 7. 2020 Policii ČR. Jde o audiozáznam 27 Mar, 18-06 – VLC media file v délce 47 minut a 14 vteřin zachycující situaci dne 27. 3. 2020 v chirurgické ambulanci nemocnice Kolín a dále po vyvedení žalobce městskou policií. Soud provedl pouze ty části záznamu, které považuje za relevantní pro posouzení žaloby, tedy do ukončení interakce se strážníky městské policie – další průběh večera dne 27. 3. 2020 od okamžiku, kdy žalobce oznámil incident Policii ČR, do jejího příjezdu a návratu zpět do ordinace již pro věc není podstatný. Jde o část záznamu přibližně do času 5:30, kdy je již na záznamu slyšet státní policista, jak hovoří se žalobcem.
18. Na začátku nahrávky hovoří žalobce: „...jsou nahlášení na policii a soudíme se s váma, tak mi prostě poskytnete zdravotní péči, zmrdi, jestli mě (nesrozumitelné) a podobný věci, budeme to opakovat, no kolikrát sem budu chodit pro tu zdravotní péči? Měsíce? Podle kodexu pacienta se policajt sebere a jde do prdele“. Následně další hlas říká: „Pokud se nechcete nechat ošetřit, tak tu nemáte co dělat“. Na to žalobce reaguje: „Já podle kodexu pacienta můžu nechat vykázat lidi, který tu nemaj co dělat“. Dále zvukový záznam odpovídá zvukové stopě z provedeného videozáznamu (viz bod 16 rozsudku). Zvukový záznam pokračuje tím, že další osoba (zřejmě strážník) říká žalobci: „Já ti říkám, neseř mě“, žalobce: „já zavolám policii“, strážník: „zavolej, dělej“, žalobce: „zavolám“, strážník: „já ti říkám, seber se a vypadni, pokud tady budeš buzerovat personál a nenecháš se ošetřit“, žalobce: „já zavolám policii“, strážník: „seber se, vemte si věci“, žalobce: „já nejsem oblečený“, strážník: „mě to nezajímá“, žalobce: „je mi zima, venku je zima, je tam mínus, já mám teplotu, já jsem zraněný“. Žalobce dále popisuje, že na něj policie zaútočila, vyvádí ho z areálu a láme mu ruku, do toho je slyšet strážník, jak říká „v době pandemie obtěžovat personál v nemocnici ...“, žalobce na to reaguje tak, že s tím budou chodit k soudu, že půjde zase zpátky. Strážník: „Heleďte se, jestli si myslíte, že jste nějaký borec, tak to ne...“ Na to žalobce říká strážníkovi, že má naboxováno, co on načuráno, na to strážník, že by si to s ním rád dal a ať si na něj dá bacha. Na to žalobce: „Ty mi vyhrožuješ, ty čuráku, že dostanu do držky?“.
19. V Etickém kodexu „Práva pacientů“, který schválila Centrální etická komise Ministerstva zdravotnictví v roce 1992, jsou v jedenácti bodech popsána práva pacientů. Podle bodu 5 má nemocný v průběhu ambulantního i nemocničního vyšetření, ošetření a léčby právo na to, aby byly v souvislosti s programem léčby brány maximální ohledy na jeho soukromí a stud. Rozbory jeho případu, konzultace a léčba jsou věci důvěrnou a musí být provedeny diskrétně. Přítomnost osob, které nejsou na léčbě přímo zúčastněny, musí odsouhlasit nemocný, a to i ve fakultních zařízeních, pokud si tyto osoby nemocný sám nevybral.
20. Ostatní důkazy navržené žalobcem soud pro nadbytečnost neprovedl – jde zejména o vyrozumění policie ze dne 27. 9. 2018 a sdělení Okresního státního zastupitelství v Kolíně ze dne 16. 3. 2020 – oba tyto dokumenty byly vyhotoveny ještě před tvrzeným zásahem, pro objasnění skutkových okolností případu tak nemají žádnou relevanci. Pro nadbytečnost soud neprováděl ani důkaz přehledem žalobcových příjmů, článkem „zákaz vstupu na určená místa“ z webových stránek Městské policie Nový Jičín a stanoviskem odboru bezpečnostní politiky MV k pořízování záznamu policistů při výkonu služby ze dne 16. 10. 2014, neboť pro posouzení důvodnosti žaloby neobsahují žádné podstatné

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

informace. Stejně tak soud považoval za nadbytečné provedení důkazů předložených žalobcem při jednání, a to lékařským předpisem – poukázkou na vyhotovení optických brýlí ze dne 3. 1. 2006 a zprávou o ambulantním vyšetření ze dne 24. 11. 2020, neboť z hlediska objasnění skutkového stavu nemohly přinést žádná podstatná zjištění (lékařský předpis je patnáct let starý, nadto stav žalobcova zraku není v dané věci podstatný, zpráva o ambulantním vyšetření se týká úrazu, který měl žalobce utrpět dne 14. 1. 2020). Soud neprovedl ani navržený důkaz listinami založenými ve spisu zdejšího soudu sp. zn. 43 A 25/2020, neboť nesouvisí s nyní posuzovaným zásahem.

21. Žalobce při jednání setrval na svém procesním stanovisku. Motivem jeho návštěvy v nemocnici bylo *chtít ostentativně zdravotní péči*, posoudit, co udělají, chtěl dokumenty, které o něm nemocnice vede, a své ukradené věci (hotovost, mobilní telefon). V nemocnici čekal asi 45 minut, vyšla sestra, chtěla po něm kartičku pojištěnce, kterou jí nedal. V čekárně čekali lidé, kterým ukazoval záznam z předcházejícího útoku v nemocnici, poté do ordinace přišla městská policie. Žalobce odmítal jejich přítomnost, neboť se nechtěl svlékat do naha *před nějakým troublem, který si přes břicho nevidí na pásek*. Žalobce použil argumenty bez jakéhokoli sprostého slova, doktor zapsal, že žalobce nepožaduje lékařskou péči, ačkoli ji požadoval. Celou situaci si natáčel na mobilní telefon, o kterém městská policie tvrdí, že je zbraní, přitom se vůbec nebáli jeho rukou. Žalobce se ke strážníkovi přiblížil, neboť špatně vidí, strážník mu telefon vytrhl, dal mu ránu do obličeje, chytil ho za obličej, bouchl s ním, začala mu téct krev, další strážník mu telefon vytrhl, začal s ním něco dělat, chytili ho za ohryzek, kopli a mlátili ho do zad, ponižujícím způsobem ho vytáhli před ordinaci, vyvedli ho z nemocnice. Žalobce poté zavolał státní policii, městská policie mezitím odjela. Státní policie zopakovala to samé, jen bez útoku. Zdravotní péče byla možná, lékař svým postupem způsobil sám sobě trestní stíhání. Žalobce trvá na tom, že nebyl agresivní, strážníkovi před obličejem mobilním telefonem vůbec nešermoval, strážníci vypovídají tak, jak je to pro ně výhodné. Strážníci také byli vulgární a agresivní, opět na něj zaútočili a byli ozbrojení. Tím mu vznikla majetková újma. Tímto způsobem se žalobce nikdy nemůže domoci zdravotnické péče. Nebyly dány důvody pro vyvedení žalobce z ordinace, potažmo z nemocnice. Žalobce také zmínil rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 11. 2021, č. j. 43 A 25/2020 – 121. Žalobce poukázal na nekonzistentnost ve vyjádření žalovaného – žalobce se při příchodu strážníků nacházel v čekárně, nikoli v ordinaci. Zásah žalobci způsobil zásadní zlom v životě, již se nevidá se svými dětmi, partnerka se od něj odstěhovala.
22. Žalovaný poukázal na svá písemná vyjádření. Zvolený postup byl zákonný. V dané věci se neřeší otázka poskytování zdravotní péče, ale postup městské policie. K žádnému zranění žalobce nedošlo. Žalovaný připustil, že mohlo dojít k nepřesnosti v jeho vyjádření ohledně přítomnosti žalobce v ordinaci v době příchodu strážníků, pro věc však tato nepřesnost není stěžejní, protože předmětem posouzení je zákrok, který se odehrál v ordinaci. Je zjevné, že žalobce jel do nemocnice vyvolat konflikt.

Splnění procesních podmínek a přípustnost

23. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 84 odst. 1 s. ř. s.). K tvrzenému zásahu došlo dne 30. 3. 2020, téhož dne se žalobce o zásahu také dozvěděl. Posledním dnem subjektivní dvouměsíční lhůty pro podání žaloby bylo pondělí 1. 6. 2020 (§ 40 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Žaloba podaná dne 15. 5. 2020 je tedy včasná. Žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky kladené na ni zákonem.

24. Žalobce v žalobě původně označil za žalovaného Městský úřad Kolín. V podání ze dne 17. 8. 2020 označeném jako „doplnění – oprava žalované strany“ však jako žalovaného označil město Kolín. Shodně pak učinil též v podání ze dne 21. 9. 2020. V případě tvrzeného zásahu strážníků Městské policie Kolín má být podle § 83 s. ř. s. žalovaným skutečně město Kolín. Úpravou žaloby tak byl nedostatek pasivní legitimace formálně napraven, přičemž o této změně soud nebyl povinen vydávat usnesení či jinak rozhodovat (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 24/2014 – 53, č. 3196/2015 Sb. NSS). Výtka žalovaného stran nedostatku pasivní legitimace obsažená ve vyjádření k žalobě tak není důvodná.
25. Podle § 82 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
26. Soud konstatuje, že jednání popsané v žalobě je vzhledem ke své povaze a povaze jeho původce zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Faktické úkony strážníků městské policie, které jsou předmětem žaloby, představují akt směřující proti jednotlivci, který byl způsobilý zasáhnout sféru jeho práv a povinností, přičemž současně nejde o rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, č. 2206/2011 Sb. NSS). Ostatně v případě úkonů takové povahy již judikatura v minulosti dovodila, že mohou být zásahem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 20. 3. 2013, č. j. 6 Aps 11/2012 – 32, ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 As 70/2014 – 53, aj.). Soud se neztotožnil s námitkou žalovaného, že tvrzené jednání strážníků pojmově nemůže představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť městská policie vystupuje jako správní orgán pouze v několika situacích předjímaných správním řádem. Část argumentace žalovaného, tedy, že strážníci městské policie v daném případě nevystupovali jakožto správní orgán, je sice správná, tato skutečnost ale není překážkou projednání žaloby. Na danou situaci totiž pamatuje § 83 s. ř. s., který připouští zásahovou žalobu proti zásahu ozbrojených bezpečnostních sborů, které nejsou správními orgány, a pro takový případ stanoví jako pasivně legitimovaný orgán obec. Soud s ohledem na shora uvedené konstatuje, že nyní projednávaná žaloba není nepřijatelná ve smyslu § 82 s. ř. s.
27. Projednávaná žaloba je „určovací“, neboť směřuje proti zásahu, který již byl ukončen, resp. již netrvaly jeho účinky. V takovém případě se neuplatní podmínka vyčerpání jiných právních prostředků ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s. Ani z pohledu tohoto ustanovení tak není žaloba nepřijatelná.

Posouzení žaloby

28. Soud tedy přistoupil k věcnému posouzení žaloby. Pro poskytnutí ochrany podle § 82 s. ř. s. je nezbytné, aby byla splněna pětice kumulativních podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu zasaženo (5. podmínka). Nemí-li být jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65, č. 603/2005 Sb. NSS).
29. Splnění čtvrté podmínky vyplývá již z předcházejících pasáží odůvodnění tohoto

rozsudku, v nichž soud dospěl k závěru, že v žalobě označené jednání lze považovat za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., který není rozhodnutím. Soud má za splněnou i pátou podmínku, neboť v žalobě popsany zásah byl zaměřen proti žalobci.

30. Protože soud rozhodoval pouze o určení toho, zda byl zásah strážníků nezákonný, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
31. Soud připomíná, že je to primárně žalobce, kdo v tomto typu řízení nese důkazní břemeno ohledně prokázání toho, že k tvrzenému zásahu došlo (viz např. rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2016, č. j. 7 As 307/2015 - 31). Již na tomto místě soud obecně ke všem uplatněným žalobním tvrzením předesílá, že se žalobci nepodařilo prokázat jeho tvrzení obsažená v žalobě. Žalobce předloženými a při jednání provedeným důkazy neunesl své důkazní břemeno stran tvrzení o tom, že byl zásah strážníků přímo zkrácen na svých právech. Soud také podotýká, že předmětem nynějšího řízení je tvrzený zásah ze dne 27. 3. 2020, nikoli ze dne 14. 1. 2020, který soud řešil ve věci sp. zn. 43 A 25/2020. Poukazy žalobce na závěry, které soud učinil ve věci jiného zásahu, tak soud nepovažuje za relevantní.
32. Soud dále konstatuje, že má skutkový průběh celé situace za řádně prokázaný shora provedeným dokazováním. Lze stručně shrnout, že se žalobce dne 27. 3. 2020 přibližně v 18:25 hod. dostavil do nemocnice Kolín, před chirurgické ambulance. Asi po patnácti minutách se žalobcem začala komunikovat zdravotní sestra, žalobce jí žádné doklady nepředal, při hovoru s ní byl verbálně agresivní. Lékař proto následně (v 18:55) zavolal na linku 156 a vyžádal si asistenci strážníků při ošetření žalobce. Strážníci na místo dorazili přibližně v 19:12, vešli do ordinace a asi za minutu vyzval lékař žalobce, aby též vešel do ordinace. Zde žalobce strávil asi dvě minuty. Během svého pobytu důrazně odmítal přítomnost strážníků, odmítal sdělit své zdravotní obtíže a nechat se vyšetřit. Situaci v ordinaci si nahrával na mobilní telefon a komunikaci se strážníky a nemocničním personálem doprovázel slovními invektivami. Jeho pobyt v ordinaci ukončili strážníci jeho vyvedením z ordinace za levou ruku poté, co mu důrazně odklonili ruku s mobilním telefonem. Žalobce si před ordinací vzal ze židle svetr a batoh. Strážníci jej pak přibližně v 19:18 hod. vyvedli mimo areál nemocnice, kde mezi nimi ještě probíhala komunikace. Na základě takto zjištěného skutkového stavu pak soud přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby.

Odmítnutí strážníků odejít z ordinace

33. Žalobce v první řadě namítá, že strážníci odmítli odejít z ordinace, čímž porušili etický kodex „Práva pacientů“ z roku 1992.
34. Podle soudu byli strážníci na místě po celou dobu zcela oprávněně a svou přítomností nijak nezasáhli do žalobcových práv. Jak vyplývá z přepisu hovoru na linku městské policie a z úředních záznamů o podaných vysvětleních nemocničního personálu a strážníků, strážníci se do chirurgické ordinace dostavili, protože byli přivoláni kvůli konfliktnímu a verbálně agresivnímu vystupování žalobce vůči zdravotnickému personálu. Na místě se tak strážníci nacházeli proto, aby zabezpečili záležitost veřejného pořádku ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o obecní policii a přispěli k ochraně a bezpečnosti osob ve smyslu § 2 písm. a) téhož zákona. Kamerové záznamy potvrzují skutečnosti plynoucí z podaných vysvětlení zdravotních sester, podle kterých žalobce odmítal jejich výzvy k předložení kartičky pojištěnce, což doprovázel verbálními výpady vůči personálu. Z kamerových záznamů plyne, že před vstupem do ordinace kartičku pojištěnce skutečně nepředložil, soud tedy nemá pochybnosti ani o dalších tvrzeních týkajících se chování žalobce v čekárně (byť

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

kamerové záznamy zvukovou stopu neobsahují). Žalobcovo verbálně agresivní chování, a tedy i důvodnost přítomnosti strážníků v ordinaci, pak jednoznačně dokládá videozáznam z ordinace, na němž již od samého počátku žalobce užívá ve vztahu ke zdravotnickému personálu a později i vůči strážníkům hrubé slovní invektivy. Nebyl tak sebemenší důvod, aby strážníci v takto vyhrocené situaci ordinaci opustili. Naopak by tím rezignovali na svoji povinnost ochrany přítomných zdravotníků, kteří mohli mít z jednání žalobce oprávněné obavy.

35. Podle bodu 5 etického kodexu „Práva pacientů“ sice musí pacient odsouhlasit přítomnost osob, které nejsou na léčbě přímo zúčastněny. Nejde však o právo, které by bylo zcela bezbřehé a které by tak vylučovalo přítomnost strážníků při ošetření právě za účelem ochrany zdravotnického personálu v důsledku nevhodného (agresivního) chování pacienta. Trvání na souhlasu pacienta s přítomností dalších osob by bylo za takové situace zcela absurdní.
36. Soud současně uvádí, že citovaný etický kodex je pouze nezávazným doporučujícím dokumentem. Z hlediska případného zásahu do žalobcových práv se jej tak nelze dovolávat přímo, ale maximálně prostřednictvím ústavně zaručeného práva na soukromí (čl. 7 Listiny základních práv a svobod).
37. Z jednání žalobce v ordinaci, jak vyplývá z provedeného audio a videozáznamu, se však podává, že žalobce svým přístupem k věci provedení svého vyšetření ani ošetření vůbec neumožnil. Lékař tak s vyšetřováním žalobce ani nemohl započít. Za takové situace se žalobce stěžít může dovolávat porušení svého práva na soukromí při poskytování lékařské péče. Namítá-li žalobce, že před strážníky nehodlal svlékat do naha, připomíná k tomu soud, že žalobce se dle svého tvrzení údajně dostavil do nemocnice za účelem ošetření zranění na hlavě – v tomto kontextu se proto soudu toto tvrzení jeví jako zjevně účelové.
38. Žalobcův postup naopak od začátku svědčí spíše o tom, že skutečným účelem jeho návštěvy v nemocnici bylo vyvolávat rozbroje a nepřístojně útočit na zdravotnický personál. Pro takové jednání soud nemá (a to i s ohledem na skutečnost, že v dané době již platil nouzový stav související s rozvojem covidové pandemie) nejmenší pochopení a považuje za zcela nepřijatelné, aby mu byla poskytnuta soudní ochrana. Sám žalobce při jednání soudu zdůraznil, že účel, za kterým se do nemocnice vydal, primárně nespočíval v poskytnutí lékařské péče. Dle žalobcových slov si žalobce v nemocnici hodlal vyzvednout své věci, které mu zde byly údajně dříve odcizeny, a dokumenty, které o něm nemocnice vede. Soud pak v souvislosti s opakovaně namítaným neposkytnutím lékařské péče shodně s žalovaným zdůrazňuje, že žalobce se projednávanou žalobou domáhá ochrany před zásahem strážníků obecní policie – jejím předmětem tak není postup Oblastní nemocnice Kolín ve vztahu k žalobci. Případnými otázkami souvisejícími s (ne)poskytnutím lékařské péče se proto soud nemůže v nynější věci vůbec zabývat.
39. V této části tedy není žaloba důvodná.

Odejmutí mobilního telefonu, jeho poškození a poranění ruky

40. Žalobcovo tvrzení, že mu strážníci vytrhli mobilní telefon z ruky, nebylo prokázáno. Z videozáznamu z ordinace sice vyplývá, že strážník Č. poté, co se diskuse se žalobcem vyhrotila, učinil pohyb ruky, v jehož důsledku došlo ke změně polohy mobilního telefonu, není z něj nicméně vůbec patrné, že by došlo k jeho odejmutí, či snad dokonce k poškození jeho displeje. Ostatně sám žalobce později přivolaným policistům potvrdil, že došlo toliko

k porušení krycí folie (ochranného skla), poškození displeje nepotvrdil. Stejně tak z provedeného dokazování nevyplývá, že by bylo žalobci jakkoli bráněno v pořizování videozáznamu či že by se strážníci pokoušeli vymazat nějaká data z žalobcova mobilního telefonu, jak namítá v odůvodnění žaloby. Ohledně tvrzeného poranění ruky při odejmutí telefonu pak žalobce žádná tvrzení, natož pak důkazy v průběhu řízení nepředestřel. Z kamerových záznamů z prostor nemocnice i venkovních prostor se nepodává, že by byl žalobce jakkoli poraněn.

41. Ani toto žalobní tvrzení tak soud nemá za důvodné.

Vyvedení žalobce z ordinace bez jeho věcí, způsob vyvedení

42. Je sice pravdou, že žalobce byl z ordinace vykázan bez jeho osobních věcí. Bylo tomu tak nicméně proto, že sám žalobce si nechal věci odložené v čekárně, přičemž strážníci mu umožnili poté, co společně ordinaci opustili, vzít si věci (batoh a svetr). Co se týče bundy, z provedených kamerových záznamů je jednoznačně patrné, že tu u sebe žalobce vůbec neměl. Provedené kamerové záznamy též vyvracejí žalobcovo tvrzení ohledně způsobu, jakým byl z ordinace, resp. areálu nemocnice vyveden, tedy že by mu snad strážníci *lámali ruce nahoru, kopali do kotníků a předkláněli mu hlavu*. Po celou dobu, kdy byl žalobce vyváděn, jej strážník Č. držel pouze za levou paži (vyváděcí páka), skutečnosti tvrzené žalobcem tak z provedeného dokazování vůbec nevyplývají. Provedené kamerové záznamy (jak z vnitřních tak venkovních prostor nemocnice) pak neosvědčují ani žalobcovo tvrzení, že si jej při vyvádění někdo natáčel na mobilní telefon.
43. Ani v tomto ohledu tak nejsou žalobcova tvrzení důvodná.

Oprávnění vyvést žalobce z nemocnice

44. Žalobce také tvrdí, že strážníci neměli oprávnění jej z nemocnice vykázat.
45. Soud předně uvádí, že použití slova „vykázání“ formálně neodpovídá zákonné úpravě, neboť institut pod tímto názvem zákon o obecní policii nezná. Vykázání je upraveno například v § 44 až § 47 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o Policii ČR“). Toto oprávnění však přísluší policistovi, nikoliv strážníkovi, a nadto se jedná o vykázání ze společného obydlí za tam specifikovaných okolností, které v této věci nenastaly. Vedle toho zná vykázání například správní řád v § 63, to se však vztahuje na toho, kdo ruší pořádek při úkonu správního orgánu (typicky ústním jednání či ohledání na místě), což opět není tento případ.
46. Jednání strážníků nicméně mělo oporu v zákoně o obecní policii, a to konkrétně v § 15 zákona o obecní policii, podle něhož strážníkům přísluší oprávnění zakázat vstup na určená místa. Dle odst. 1 je strážník oprávněn přikázat každému, aby na nezbytně nutnou dobu nevstupoval na strážníkem určená místa nebo se na nich nezdržoval nebo po dobu nezbytně nutnou setrval na určeném místě, je-li ohrožen život, zdraví, majetek nebo veřejný pořádek a vyžaduje-li to plnění úkolů obecní policie. Každý je povinen příkazu strážníka uposlechnout. Soud přitom nemá pochybnosti o tom, že dané oprávnění strážníkům svěřuje též pravomoc takové opatření též realizovat, a to za použití donucovacích prostředků ve smyslu § 18 zákona o obecní policii.
47. Z videozáznamu z ordinace a audionahrávky vyplývá, že žalobce opakovaně odmítl vyšetření za přítomnosti strážníků, což vedlo k vyhrocení konfliktu a použití

donucovacího prostředku (odklonění žalobcovy ruky s mobilním telefonem), načež strážník Č. vyzval žalobce, aby si vzal věci a *sebral se*. Následně strážníci žalobce vyvedli ven z areálu nemocnice. V komunikaci mezi žalobcem a strážníky sice výslovně nezaznělo, že by strážníci žalobci zakázali vstup do nemocnice, jejich faktické úkony však o takovém postupu svědčí.

48. Podmínka ohrožení zdraví nebo veřejného pořádku zakotvená v § 15 odst. 1 zákona o obecní policii byla za dané situace splněna, což je dle soudu evidentní ze zvukové nahrávky i videozáznamu z ordinace. Žalobce se chtěl nechat ošetřit jen za jím stanovených podmínek, s kterými naopak nesouhlasili přítomní zdravotníci. Jeho setrvání v ordinaci tedy nemělo žádný smysl a naopak hrozila další eskalace situace přímo v ordinaci. Současně soud nemá pochyb o tom, že strážníci vyzváním žalobce k odchodu z ordinace plnili úkoly obecní policie (srov. bod 34 tohoto rozsudku), neboť usilovali o předejití toho, aby napjatá situace přerostla až třeba ve fyzické napadení.
49. Strážníci tedy byli na základě citovaného ustanovení oprávněni žalobce vyzvat k tomu, aby z ordinace, resp. nemocnice odešel a nevracel se do ní. Námitka, že strážníci nebyli oprávněni vyvést (vykázat) ho z areálu nemocnice, je tak nedůvodná.

Odmítnutí sdělit služební čísla

50. Žalobce závěrem namítá, že mu strážníci odmítli sdělit (ukázat) služební čísla.
51. K tomuto žalobnímu bodu soud konstatuje, že z provedeného dokazování nevyplývá, že by žalobce požadavek na sdělení služebních čísel vůbec vznesl a že by jej strážníci odmítli splnit. Je sice pravdou, že v závěru videozáznamu z ordinace zazní tato žalobcova věta: „já tady budu a ty mě nemáš co posílat do prdele, co máš za číslo“. Bylo-li by možno toto žalobcovo vyjádření chápat jako vážně míněný požadavek na sdělení služebního čísla strážníka Černožorského (o čemž soud pochybuje), nelze pominout, že ji žalobce učinil právě ve chvíli, kdy se tento strážník jal donucovacími prostředky odklonit žalobcův mobilní telefon. V dané chvíli a za dané situace tak neměl žádný prostor ke splnění tohoto požadavku, který pak již žalobce nezopakoval (přinejmenším to z provedeného dokazování nevyplývá). Podle § 9 odst. 1 zákona o obecní policii je strážník povinen při výkonu své pravomoci prokázat svou příslušnost k obecní policii stejnokrojem s odznakem obecní policie, identifikačním číslem strážníka a názvem obce. Podle odstavce 2 téhož ustanovení nosí strážník odznak obecní policie na pravé straně prsou a identifikační číslo strážníka pod odznakem obecní policie. Z videozáznamu z ordinace je jasné patrné, že strážník Černožorský byl přesně tímto zákonem předpokládaným způsobem identifikován – na pravé straně prsou je vidět odznak městské policie a pod ním identifikační číslo v obdélníkovém rámu. I kdyby však bylo prokázáno, že se strážníci neprokázali v souladu se zákonem a odmítli na žádost sdělit služební čísla, žalobce nijak netvrdí, jak byl touto skutečností zkrácen na svých právech. Ani v takovém případě by tak tato žalobní námitka nemohla být důvodná.
52. Co se týče tvrzení, podle kterého byl žalobce opět krivě nařčen z páchání přestupku či trestné činnosti, je nutno konstatovat, že žalobce toto své tvrzení nijak neupřesnil a neoznačil jej ani jako zásah, proti kterému by měla mířit nyní projednávaná žaloba. Soud se k němu proto nemůže nijak vyjádřit. Případné oznámení trestného činu krivého obvinění ve smyslu § 345 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění zákona č. 220/2021 Sb., by pak byly příslušné řešit orgány činné v trestním řízení, nikoli správní soudy.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Závěr a náklady řízení

53. Vzhledem ke shora uvedenému soud shledal žalobu nedůvodnou, proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
54. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšný žalovaný by měl nárok na náhradu nákladů řízení, soud mu nicméně náhradu nákladů nepřiznal. Žalovaný je velkým okresním městem, které disponuje dostatečným personálním zázemím, které mu může účinně zajistit účelné hájení jeho práv před soudy. Soud proto nehodnotil náklady vynaložené na zastoupení advokátem jako účelně vynaložené (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS). Rozhodl tedy tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 23. listopadu 2021

Mgr. Jan Čížek, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.